

Potkali jsme se několik dní předtím, v jeden z nespočtu večerů, které jsem v Herkulově ulici strávila, a on řekl:

„Něco ti ukážu, myslím, že se ti to bude líbit.“

Věcí, které se mi líbily, bylo na světě hodně málo a já si moc nedokázala představit, že zrovna takhle k nim bude patřit, ale to jsem neřekla.

„A co když už nic nechci?“ zeptala jsem se.

„Tak to stejně dostaneš. Někdy člověk dostane něco, co ani netušil, že si přál.“

Shora jako nehybný šedivý déšť z elektřiny proudilo světlo pouliční lampy. Lampy tu rozmístili před časem, aby se dalo dojít k obchodům, já jsem pokaždé, když jsem je mījela, do těch sloupů kopala a někdy zhasly a na ulici se znovu snesla tma a já se v ní mohla pohybovat, aniž bych se cítila pronásledovaná světlem. Pohrával si s něčím v kapse kabátu, se stříbrným psaníčkem, ukázal ho na světle. Čistý morfin, řekl, a v srdci mi zaplesalo. Čirý oheň a drahokamy a já vždycky měla za to, že drogy člověka rozžehnou doběla, ale nepopálí ho, že jsou jako volný pád, který člověka nezraní. Nakonec k tomu pochopitelně dojde, propadá sítem světa ostatním před očima, tak to prostě chodí, ale já se snažím popsat ten pocit. A takhle to bylo. Padali jsme spolu, já

a Shane. Na pádu je žalostné jenom to, jak zatraceně dlouho trvá, protože člověk si nemůže pomoci, musí klást odpor, i když touží, aby to skončilo. Opravdu jsem si přála, aby mě už něco přemohlo, ale nestalo se, touha žít ve mně dál odtikávala jako strašné hodinky s věčným kalendářem. Tehdy člověk začne čekat na lovce.

„Asi vím, co chceš,“ řekl, „asi bych ti to mohl dát.“

Mluvil o smrti, jenže já to tehdy nepochopila, myslela jsem si, že se bavíme o něčem jiném, myslela jsem na svůj úkol, nedokázala jsem myslet na nic kromě něj. Je to určitý druh svobody, mít jediný úkol, který vyplní celý svět. Mít jedinou možnou podobu, jako modlitba. On myslel na smrt. Tajné přání, které se jím prohánělo jako tvrdá voda.

„Fajn,“ řekla jsem.

Protože krev chtěla své, hlad rval žíly. Zuřila ve mně bouře, která přehlušila všechno ostatní. Doufala jsem jen, že to není další, co chce mluvit a mluvit. Vždycky to byl stejný příběh a já už o další příběhy nestála, chtěla jsem, aby se skutečnost odhalila jako otevřená, krvácející rána. Proto jsem kdysi milovala Shanea, nic mi nenalhával.

On pak zůstal sedět v autě a na straně spolujezdce nechal otevřené dveře a čekal na mě, nic neříkal, ani se na mě nepodíval. Jako bychom se už znali, jako bychom měli mezi sebou dohodu. Nepůsobil nijak zvlášť naléhavě, nebyl našťvaný, nebyl opilý. Nebyl ani temný, myslím takovou tu temnotu, co některé lidi halí jako kápu. Seděl za volantem nehybně jako socha, a kdybych neviděla, že se mu pohnuly rty, myslela bych si, že ten hlas vyšel ze mě.

„Tak jdeš?“

„Jak jsi mě našel?“ zeptala jsem se jednou Shanea, ještě úplně na začátku.

„Hledal jsem tě vždycky,“ řekl, „akorát jsem nevěřil, že existuješ, až dokud jsem tě nenašel.“

Ani já nevěřila, že ta, kterou jsem se stávala, když jsem byla s ním, existuje. Ničeho se nebála a smála se tak, že se za ní na ulici otáčeli. Když jsem Shanea potkala, jako bych konečně začala žít.

Než se narodil Val, říkala jsem si, že jestli skončím špatně, chci, aby se mi to stalo se Shanem, říkala jsem si, že jestli umřu, tak to nevadí, protože umřu s ním. Obraz našich mrtvých těl jsem v duchu viděla tolikrát, že se zdál tak skutečný, jako by se to už stalo, jak vedle sebe ležíme na zemi v prázdném bytě se zčernalými rty a otevřenýma očima. Tohle pro mě byla smrt a tenhle obraz mě už neděsil. Tenkrát mě ani nenapadlo, že až si pro nás přijde, nebudeme spolu.

Jediné, co se v autě hýbalo, byla osamělá černobílá fotografie rozechvělá proudem vzduchu z větráku na přístrojové desce. Na ní byla stařenka s očima tak světlýma, že to vypadalo, jako by měla vypálené duhovky i zorničky. V autě bylo horko a dusno a stehna se na sedačkách pekly, ve vzduchu se vznášel pach stromečku do auta a rozpáleného plechu. Když přichází smrt, děje se to tiše, za klidu, žádné tetované lilie, žádné Ďáblovky stopy. Člověk nastoupí do auta jako už tisíckrát, nepřemýšlí o uplynulém ani o budoucnosti, nemyslí si, že mu osud přichystal něco zvláštního. A přesto ví. Když se potom probírá vzpomínkami, všemu rozumí, všechno vidí jasně jako skrze čirou ledovou vodu. Vidí celou jeho duši, tu osamělou šelmu, jak odpočívá pod tetelivým sluncem, než skočí. Vidí, jak bohové zadržují dech.

„Tak jdeš?“

Bylo to jako ta smrtelná choroba, co si potom vzala všechny moje přátele. Viděli jsme, jak po nás v Herkulově ulici šmátrala jako tmavá ruka, ale všichni jsme přitom doufali, že to ustojíme. Na tuhle nemoc byly modlitby krátké, přimíchala se do lásky v okamžení, kdy dvě těla splynou v jedno tepající oko. Ale když se to dělo, já už byla daleko.

S Nanou jsme sedávaly na mostě nad Královskou třídou a pozorovaly auta řítící se pod námi. Seděly jsme vždycky úplně nejvýš a shlížely dolů do ulic a probouze-
lo to v nás dojem věčnosti, přinejmenším ve mně. Tam nahoře jsme byly nedotknutelné, nikdo tam na nás nemohl, když jsme tam vysedávaly jako staří lapkové anebo andělé a sledovaly lidské životy tam dole. Dokázaly jsme se ponížit k čemukoli, jen když jsme pak mohly zasednout nahoře, vyvýšené nad vším. Tam jsme se smály chlapům i chlapečkům, všem těm nervákům a citlivkám a zuřivcům i těm, co volají mámu a Pána Boha, když se udělají.

„Dělat šlapku je jak sloužit podělaný bohoslužby,“ prohlásila Nana.

Tyhle slova nás vždycky odnesly do dále, ten její křehký řehot.

